Voor Marcel,
De allerbeste “Goei Vliend”
die iemand zich kan wensen

No more gravity to hold us down
We’re the kings and queens without a crown
Higher than the clouds, we’re touchin' stars
Healing all the old and faded scars

Higher Ground - Arcane Infinity
(from the album Neon Groove)

Uitgever: Books of Fantasy, Baba Tonka, Bulgaria, www.booksoffantasy.com

Eerste druk: November 2026
ISBN 978-94-608-641-00
NUR 334 (Fantasy)

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.

Drakenjagers

Boek 1

De Gevallen Jager

Proloog

Met samengeknepen ogen tuurde Elin door de striemende regen, haar vingers verkrampt om de trekker van het boordgeschut. Deze keer mocht ze niet missen. Matrax moest haar gebed verhoren. Ze kon en mocht geen vijfde keer met lege handen thuiskomen. Dat zouden de Meesters haar nooit vergeven.

Het krijsen van de draak trok haar hardhandig terug uit haar gedachten. Het beest hield in zijn vlucht in, de vleugels klapwiekend als donderknallen. De lucht kookte van zijn hete adem. Elin proefde de bittere zwavelstank van zijn vuur op haar tong, maar in plaats van angst voelde ze pure adrenaline door haar aderen gieren. Dit was de jacht waar ze naar verlangde.

Ze haalde zonder aarzelen de trekker over. De harpoen met de explosieve kop schoot los - een zilveren streep tegen de gitzwarte lucht.

Matrax, hoor me nu.

De zware lans boorde zich diep in de flank van het monster. Elin zette zich schrap voor de klap, de witte flits die het beest van binnenuit aan stukken zou moeten rijten.

Er kwam geen klap.

Alleen het doffe, misselijkmakende geluid van staal in vlees. Geen explosie. Geen allesverzengend vuur. De draak slaakte een ijzingwekkende gil, maar bleef in de lucht. Woest klapwiekend beet het dier naar de metalen kabel die hem aan het schip verankerde.

'Bij de Goden!' juichte Damash naast haar. 'Je hebt hem!' Hij sloeg haar hard op haar schouder, zijn ogen glinsterend van misplaatste euforie.

Elin voelde de woede als gal omhoogkomen toen ze zag hoe er slechts een dun stroompje bloed uit de wond sijpelde. Ze greep haar broer bij de revers van zijn leren jas en trok hem zo dichtbij dat hij haar adem kon voelen. 'Hou je kop, ezel! De kop is niet afgegaan. Er was geen ontploffing. Was de buis leeg?'

De grijns op zijn gezicht bevroor. Zijn blik schoot weg, zoekend naar een smoes die er niet was.

'Elin, ik...'

'Je hebt de explosieven verpatst,' siste ze, terwijl het schip vervaarlijk begon te hellen. De draak was gestopt met vluchten; het monster spande zijn immense spieren en trok zichzelf langs de harpoenkabel recht op het dek af. 'Je hebt onze levens verkocht voor een nacht in de taveerne!'

'I-ik dacht dat we er genoeg hadden!' brulde hij terug, terwijl hij wankelde over de hellende planken.

Met een oorverdovende klap ramde de draak de reling. Hout versplinterde als droge twijgen. Opkomende angst, gecombineerd met de verstikkende hitte en de bijtende stank van drakenspeeksel maakten haar plotsklaps misselijk.

'De donderbus!' schreeuwde Elin. Ze smeet hem het vuurwapen toe en rende zelf terug naar de wapenkist. Zweet prikte in haar ogen. 'Schiet dat kreng, of we gaan eraan!'

Damash legde aan en drukte af. Een luide knal weergalmde over het dek, maar de loden hagelregen ketste machteloos af op het zilveren pantser. De draak hief een massieve klauw en klom over de gebroken reling. Het beest was huizenhoog, een muur van glanzende schubben die de blikseminslagen om hen heen reflecteerden als een spiegel uit de hel.

'Dat helpt niet!' gilde Elin, terwijl ze met bloedende vingers door de kist groef. 'Pak je zwaard!'

In de weerspiegeling van de schubben ving ze een glimp op van haar eigen gezicht: lijkbleek, haar rode haren als natte slierten rond haar hoofd, haar groene ogen wijd van doodsangst. *Moordenaars*! leek de wind te huilen. Of waren het de schreeuwen uit haar eigen verleden?

Ze beet op haar lip tot ze bloed proefde. Niet de jagers waren de moordenaars. De draak was de plaag. Zij was de enige barrière tussen dit monster en de wereld beneden.

Klik. Haar vingers sloten zich om koud, puur staal. Een reserveharpoen - zonder lading. *Laat het genoeg zijn.*

De draak verhief zich op zijn achterpoten, een schaduw die de sterren doofde, en opende zijn bek om een stroom zuur over het dek te spuwen. Elin zag haar kans. ‘Onder de oksels,’ had haar leermeester Hadjari altijd gezegd. ‘Zoek het zachte vlees waar het harnas stopt. Daar vind je het hart.’

De wereld vertraagde. In de flits van een blikseminslag zag ze de bleke, onbeschermde huid onder de linker voorpoot. Ze drukte af.

De harpoen zong. Een diep, soppend geluid volgde toen het staal zich in de longen van het monster boorde. De draak slaakte een gorgelende kreet. Bloed, dik en zwart als teer, spoot over het dek en vermengde zich met de striemende regen. Het zilveren licht doofde langzaam uit zijn ogen. Met een loodzware dreun die de kiel van het schip deed kraken, stortte het beest zijwaarts overboord.

Stilte. Alleen het sissen van de regen op het smeulende hout.

‘Elin?’ Damash’ stem was plotseling heel klein, ontdaan van alle bravoure. Hij wees niet naar de afgrond waar de draak in was verdwenen, maar naar de hemel aan stuurboord.

Elin keerde zich om. De nacht scheurde open. Niet zoals een wolk die uiteendrijft, maar als een gapende wond in de werkelijkheid. Een verticale spleet van ziekelijk geel licht pulseerde tegen de gitzwarte lucht. Het leek op een onmogelijk groot, katachtig oog dat op hun nietige bestaan neerkeek.

De pupil, een peilloos zwart gat, begon te zuigen. Elin voelde de zwaartekracht kantelen. De zware houten dekkisten begonnen te schuiven - niet door de helling van het schip, maar omdat de wereld zelf naar die spleet toe boog.

‘Wat gebeurt er?’ schreeuwde Damash. Hij klauwde naar de reling, zijn voeten zweefden al boven de planken.

Elin wilde antwoorden, maar de lucht was te ijl geworden. Haar tong voelde als een droge lap leer die aan haar verhemelte kleefde. Het felle geel van de iris zwol aan en vulde haar hele gezichtsveld tot er niets anders meer over was dan die hongerige leegte. Een felle steek in haar achterhoofd - als een ijspriem van puur ijs - deed haar tanden op elkaar klappen.

De duisternis uit de pupil stroomde over hen heen als koude inkt.

Geen geluid meer. Geen storm. Alleen de kleurloze diepte die hen verslond.

De wereld werd zwart.

Hoofdstuk 1

Het duurde een eeuwigheid voordat de wereld ophield met tollen en weer flarden van vorm aannam. De herinnering aan het gapende, gloeiende oog hing als een giftige damp in de kamers van haar geest. De allesverslindende storm was gelukkig gaan liggen. Maar de volstrekte rust die ervoor in de plaats was gekomen, voelde duizendmaal onheilspellender.

Het trotse luchtschip zeilde niet meer op de windstromen. Het viel.

'Elin?'

Naast haar, ergens vanuit de opstijgende rook, klonk een verstikt, angstaanjagend gejammer. Damash hing als een levenloze lappenpop tegen de kapotte houten reling. Zijn knokkels waren spierwit om een zware bolder geklemd waaraan zijn dikke veiligheidslijn met een sjorsteek was verankerd. 'Wat gebeurt er in vredesnaam, El? Waar zijn we?'

Elin schudde haar hoofd om de hardnekkige mist uit haar ogen te verdrijven. Direct vlamde er een helse, pulserende pijn op in haar linkerarm. De rafelige lappen van haar jagersmouw waren zwartgeblakerd en smeulden nog. Het bijtende drakenspeeksel had zich schroeiend door de stof gevreten. Ze negeerde de pijn, beet op haar tanden tot ze bloed proefde en keek over het dek.

Het eens zo majestueuze jagersschip was gereduceerd tot een zwevende ravage. De massieve eiken mast was als een simpele lucifer doormidden geknakt en het kostbare zeil was grotendeels weggevreten door het vuur. De Meesters van het Jagersgilde zouden dit gehavende schip bij thuiskomst direct afschrijven - en hen, als falende Jagers, zonder pardon met het wrak begraven, wist ze.

Met een acute schok dacht ze aan hun buit. De Zilverrug. Als ze de draak op de een of andere manier nog in de takels hadden hangen, konden ze de immense schade aan het schip

ruimschoots afkopen. Het glanzende, zilveren karkas van dit mythische monster was - zo stelde ze zich voor - in Perdusië meer waard dan een complete oorlogsvloot.

Maar toen ze vooruit, langs de reling blikte, was de horizon leeg. De vreemde lucht om hen heen was dik, paarsachtig en loodzwaar. En het suizende, ijskoude gevoel van de vrije val in haar maag vertelde haar dat ze veel te hard gingen. Beneden hen schoot een eindeloze, asgrijze grond angstaanjagend snel dichtbij.

'De draak…' perste ze er met veel moeite uit, haar longen schreeuwend om zuurstof. 'Hij hangt nog onder het schip! Het trekt ons naar beneden!'

'Vergeet dat godvergeten mormel!' schreeuwde Damash naar haar, zijn stem overslaand van pure doodsangst. 'Als je de kristallen niet snel dwingt om te remmen, slaan we te pletter!'

Hij had pijnlijk gelijk. Elin graaide met haar gezonde hand naar de zware, tinnen amulet die aan haar hals hing. Het metaal voelde ijskoud aan tegen haar verhitte, klamme huid. Ze sloot haar ogen, bande het suizen van de wind uit haar hoofd en zocht koortsachtig naar de vertrouwde, magische hartslag van het schip. Ze probeerde de mentale draad te spinnen die haar eigen geest verbond met de zweefkristallen diep in de korte houten kiel.

Niets. Slechts volledige, ijzingwekkende leegte.

Het was alsof ze in een bodemloze, zwarte put stond te schreeuwen. De magie, die in Perdusië altijd had aangevoeld als een natuurlijke verlenging van haar eigen ledematen, was hier stroperig, koud en weigerde te luisteren.

'Doe iets, Elin!' gilde Damash, die het asgrijze landschap nu met duizelingwekkende snelheid zag naderen.

'Ik probeer het!' beet ze hem woedend toe, terwijl de paniek ook haar keel dichtkneep. Ze perste de eeuwenoude incantatie van het gilde tussen haar op elkaar geklemde tanden door en dwong haar pure, onversneden wilskracht in het weerspannige hout van het dek.

Remmen! Luister naar me, verdomme. Rem!

Langzaam, tergend langzaam, voelde ze een magische schok door het schip trekken. Het eeuwenoude hout kreunde en kermde onder de immense druk van haar geest. De suizende vaart nam merkbaar af, maar de zwaartekracht in deze onbekende, nieuwe wereld voelde fundamenteel anders; meedogenlozer, zwaarder, alsof de wereld zelf hen naar beneden sleurde.

En toen, net op het moment dat de landingssnelheid enigszins hanteerbaar leek te worden, sloeg er een reusachtige, verstikkende schaduw over het dek heen.

De Zilverrug was overduidelijk niet gestorven, ondanks de harpoen die een van zijn longen aan flarden had gescheurd.

Ik heb zijn hart gemist!

Het dier was bezeten door een blinde, bovennatuurlijke pijn en razernij.

Met een monsterlijke ruk trok het gewonde reptiel zich aan de harpoenkabel omhoog. Het tonnen zware gewicht deed het stuurloze schip kapseizen. Vier klauwen zo groot als executiezwaarden sloegen diep en krakend in het hout van de achtersteven. De gapende bek droop van het groenige maagzuur dat het dek deed sissen, terwijl de koude, reptielachtige ogen vol haat nu recht op Elin waren gericht.

Damash aarzelde geen moment. Hij sprong vastberaden voor haar, zijn glanzende kromzwaard al getrokken uit de schede - een even dapper als volstrekt zinloos gebaar tegenover zo'n oerkracht.

Elin sloot haar ogen. Ze negeerde het sissen van de draak, negeerde de klauwende dood die over de reling keek, en gaf de kristallen in de kiel nog één wanhopig commando: *STORT NEER!*

De klap van de impact was oorverdovend. Een huizenhoge vloedgolf van asgrijs zand overspoelde het dek en blies alle resterende rook weg. Damash verloor zijn grip en gleed met een scherpe schreeuw over het hellende vlak en verdween over de reling. Door de hamerende impact sloeg ook het zware, bloedende lijf van de draak met een doffe klap overboord.

En toen, veel te laat voor haar gevoel, deed de vertraagde explosieve kop van de harpoen - vreemd genoeg - alsnog zijn vernietigende werk.

De daaropvolgende schokgolf sloeg alle resterende lucht in één klap uit haar longen. Het opengereten karkas van de Zilverrug werd door de interne ontploffing meters omhoog geslingerd en kwam met een loden zwaarte boven op haar terecht. Warme, dikke en kleverige vloeistof bedolf Elins gezicht. Ze kon niet ademen. Ze kon niet gillen. De genadeloze duisternis trok haar voor de tweede keer die dag naar beneden.

Elin wilde diep in haar hart nooit meer wakker worden. In haar koortsachtige dromen was de hemel tenminste niet van grijs lood. In haar dromen was ze geen geharde Drakenjager die moest vechten voor elke splinter goud, maar een vederlichte schaduw die geruisloos over de wereld gleed zonder ooit een druppel bloed te hoeven vergieten.

'El? El! Word wakker, verdomme!'

De pure paniek en de rauwe angst in Damash' stem trok haar ruw uit de comfortabele nevels van haar bewusteloosheid. Ze opende moeizaam haar zware oogleden. Het zonlicht hier was niet warm en goud zoals in Perdusië, maar een ziekelijk, bleek, witachtig schijnsel dat als naalden in haar pupillen sneed. Stroperig, donker drakenbloed kleefde aan haar wimpers.

'Niet dood,' kraakte ze met veel moeite. Haar eigen stem klonk in haar oren als grof schuurpapier over droog hout. 'Nog net niet.'

Ze probeerde instinctief overeind te komen, maar het enorme lijk van de Zilverrug drukte met een ondraaglijke massa op haar borstkas. Haar ribben protesteerden met een scherpe, adembenemende steek van pijn.

'Ik krijg dat karkas met geen mogelijkheid van je af,' pufte Damash. Hij stond wanhopig te duwen en te trekken tegen de zilveren, geschubde snuit van het beest, maar hij kreeg geen enkele beweging in het reusachtige dier.

'Zoek… een hefboom,' commandeerde ze hem met korte, afgehakte woorden, vechtend tegen de dreigende ademnood.

‘Een. Stuk. Van. De. Mast... Een. Harpoen... Iets! Vooruit, Damash!’

Hij knikte snel en aarzelde toen een fractie van een tel. Zijn vuile hand zweefde heel even teder boven haar bebloede wang - een zeldzaam, breekbaar moment van oprechte affectie tussen hen. Elin trok echter geërgerd haar lip op. Ze had op dit moment geen emotionele troost nodig. Ze had pure zuurstof nodig om te overleven. Hij begreep haar blik onmiddellijk, slikte en hinkte snel weg in de richting van de smeulende ravage van de achterkajuit.

‘De wereld klopt van geen kanten, El!’ riep hij angstig over zijn schouder.

Elin draaide haar hoofd moeizaam schuin opzij. Het gehavende schip lag diep gekanteld in een metershoge duin van asgrijs, poederachtig zand. Ze herkende de grillige, scherpe contouren van de bergen in de verre verte absoluut niet. De lucht om hen heen trilde en zinderde van een onbehaaglijke, statische lading.

Als we de draak hier ter plekke slachten, dacht ze koortsachtig en pragmatisch, *dan kunnen we de meest waardevolle onderdelen gewoon in het ruim laden*. De Meesters zouden de totale vernietiging van het schip op slag vergeten zodra ze die zeldzame, zilveren schubben onder ogen kregen. Zij en Damash moesten gewoon zorgen dat ze hier zo snel mogelijk wegkwamen en terugkeerden naar de poort. Voordat de beruchte Hellehonden van de grensregio op hun geur zouden worden losgelaten.

‘Er zijn geen harpoenen meer te vinden, El!’ riep Damash plotseling gefrustreerd vanuit het binnenste van het wrak.

‘Hoezo. Geen. Harpoenen meer?’ reageerde ze scherp, haar achterdocht direct gewekt. Ze wist iets te verschuiven en riep: ‘Heb je die ook stiekem verpatst?’

Hij klom via het gebroken luik weer naar buiten, zijn jonge gezicht direct vertrokken in een defensieve, boze grimas. ‘Waarom denk je altijd meteen het allerslechtste van mij, Elin?’

‘Omdat je godverdomme de reserve explosieve koppen ook al hebt verkocht voor we vertrokken, Damash! Je hebt onze

levens bewust in de waagschaal gelegd voor een paar schamele goudstukken!'

'Dat geld was voor mama!' schreeuwde hij plotseling keihard terug, zijn stem pijnlijk overslaand van emotie.

Elin zweeg direct, haar mond viel droog. Ze wist exact wat hij bedoelde. Hun moeder was al heel lang dood, maar op werkelijk iedere verjaardag kocht Damash in zijn ontkenning iets duurs en moois voor haar van geld dat hij simpelweg niet bezat. Elin sloot haar ogen en zweeg berustend. De oude, open wond van hun gezin. De Meesters gaven hen als Jagers altijd net genoeg om niet van de honger te sterven, maar structureel te weinig om echt een menselijk leven op te bouwen. En zij was de kapitein. Zij was degene die de zweepslagen op haar rug kreeg als de inventaris van het schip na een reis niet bleek te kloppen.

'De Meesters zullen woedend zijn als we met lege handen en een vernietigd schip...'

'Maak je vanaf nu maar geen zorgen meer over die klootzakken,' onderbrak Damash haar plotseling, terwijl er een bijna triomfantelijke glimlach op zijn lippen verscheen. 'Die zijn we definitief kwijt, El. Ze kunnen ons in deze wereld nooit meer vinden. Hier zijn wij de Meesters!'

'Houd je mond,' fluisterde ze bijna onhoorbaar zacht, haar ogen angstig schietend naar de kale, bleke hemel alsof er onzichtbare spionnen in de paarsblauwe lucht hingen. 'Zeg dat soort godslasterlijke dingen nooit meer hardop.'

'Snap je het dan nog steeds niet? We zijn ontsnapt, Elin! Precies zoals het verboden boek ons vertelde!' Hij klom met hernieuwde energie naar haar toe en greep een loshangend touw vast. In zijn grenzeloze euforie haalde hij een vinger door het dikke, zwarte drakenbloed dat traag van de houten reling drupte, en bracht het zonder nadenken naar zijn lippen.

'Niet doen, Damash!' gilde Elin in pure paniek. Het consumeren van onrein drakenbloed was de ultieme godslastering. Een zonde die het Jagersgilde steevast met de doodstraf bestrafte.

Hij proefde het desondanks toch. Zijn pupillen sperden zich onmiddellijk wijd open, alsof er een schok door zijn zenuwstelsel joeg.

Precies op dat moment veranderde de wind met een loeiend kabaal. De bleke, ziekelijke lucht boven hen werd in één enkele klap gitzwart. Een meer dan huizenhoge, dichte muur van asgrijs zand en dwarrelend as raasde met de snelheid van een pijl op het gestrande schip af - een gierende storm die het weinige zonlicht opslokte.

De storm trof hen als een massieve, fysieke vuist. Elin perste met haar gezonde hand een lap vuile stof tegen haar neus en mond en liet de gierende wind met gesloten ogen over zich heen razen. Tussen het geweld door hoorde ze Damash nog één keer ijselijk gillen, voordat zijn stem volledig werd verzwolgen door de opstijgende grijze muur.

Toen, heel plotseling, veranderde het geluid van de storm.

Tussen het loeien van de wind door klonk er een nat en ranzig geknaag. Een onzichtbaar leger van duizenden hongerige monden leek zich in een razend tempo door vlees en hard kraakbeen te vreten. Het gigantische lichaam van de draak boven op haar borstkas schudde en schokte hevig onder de impact van ogenschijnlijk miljoenen onzichtbare kaken. Het scherpe geluid van tanden die in de harde, zilveren schubben beten, klonk vlak naast haar eigen gezicht.

Ga weg, dacht ze verwoed en in doodsangst, terwijl ze haar ogen zo hard mogelijk dicht perste tegen het opstuivende stof. *Jullie krijgen mij niet. Vreet dat rotmonster op, maar laat mij in godsnaam met rust!*

Gek genoeg leek deze vreemde, nieuwe wereld daadwerkelijk naar haar innerlijke stem te luisteren. De storm nam even snel af als hij was opgekomen. Het harde schuren van het zand ging langzaam over in een zacht, sereen gedwarrel van neerkomende as. Elin hoestte een dikke prop zwarte smurrie uit haar keel en opende trillend haar ogen.

Ze verstijfde van pure horror.

Overal op de vers gevormde, asgrijze zandduinen rondom het wrak zaten honderden kleine reptielen. Ze waren niet groter

dan een menselijke hand, met vlijmscherpe, puntige kammen op hun geschubde ruggen. Kleine, mismaakte draakjes. Sommigen van hen likten met gespleten tongen hun bebloede bekjes af, anderen staarden haar met koude, bewegingloze kraaloogjes aan. Wachtten ze rustig op het juiste moment om ook háár levend te verslinden?

Elin wilde zich met haar hand afzetten om met een uiterste krachtsinspanning onder het verstikkende gewicht van de draak vandaan te kruipen, maar haar vingers grepen mis. Ze voelde geen koud, zilveren leer of dikke spieren meer. Haar vingers sloten zich om wit, kaalgevreten en nog warm bot.

De immense Zilverrug was getransformeerd in een ivoorwit skelet. In de luttele minuten die de storm had geduurd, was het tonnen zware monster tot op het bot gestript. De gigantische ribbenkast, gehavend door de explosie van de eerste harpoen, torende nu als een witte, macabere kathedraal van botten boven haar uit.

'Damash?' fluisterde ze met een schorre, trillende stem.

Ze krabbelde met moeite overeind, haar zware jagerslaarzen telkens wegglijdend in het losse, asgrijze zand. 'Damash!'

Ze vond hem uiteindelijk bij de verbogen reling van de achtersteven. Of beter gezegd: wat de vraatzuchtige storm van haar broertje had achtergelaten. Er lag een spierwit skelet half over de houten verschansing geknakt, de botten nog angstaanjagend glimmend en nat van de vraatzucht van de kleine wezens. De kale schedel keek haar recht aan met lege, volkomen anonieme oogkassen. Er was geen enkel herkenbaar spoor meer over van haar geliefde broertje.

'Nee,' gilde ze uit, de klank pijnlijk schurend in haar rauwe keel. 'Nee! Dat ben jij niet! Dat kan jij niet zijn!'

Ze kroop op haar knieën naar voren, haar vingers radeloos klauwend in het asgrijze zand. Ze wilde het bot aanraken, hem vastgrijpen, hem met haar eigen levenskracht tot leven schudden, maar de kille aanblik van het witte, vleesloze bot was te definitief. 'Ik had het moeten zijn,' huilde ze

ontroostbaar, terwijl de tranen sporen trokken door de as op haar gezicht. ‘Ik had daar moeten liggen, Damash. Niet jij.’

‘Dat had je inderdaad,’ sprak plotseling een stem achter haar. Koud. Vreemd. Volslagen emotieloos.

Elin draaide haar hoofd in een reflex om, maar haar reactievermogen was door de uitputting veel te traag. Een zware vuist, zo hard en onbarmhartig als graniet, trof haar recht in haar onbeschermde gezicht. Alles explodeerde in duizenden felle, rode vonken en loste onmiddellijk op in een genadeloze, diepe leegte.

* * *

‘Commandant Savoy…’

Sarag Savoy legde zijn ganzenveer met een trage, beheerste beweging neer. De scherpe punt liet een lelijke, zwarte inktvlek achter op het perkament, precies naast de zwierige zin waarin hij zojuist zijn eeuwige, wanhopige trouw aan Gabriëlla had bezongen. Hij keek op, zijn diepe irritatie over de onderbreking nauwelijks verhullend onder zijn norse blik.

Vlootadjudant Dartang stond stram in de eikenhouten deuropening van het kantoor. De jongen was hooguit zestien jaar oud, bezat een armzalig vlassnorretje dat hem er eerder belachelijk dan volwassen uit deed zien, en had overduidelijk een machtige kruiwagen binnen de Raad van Meesters. Niemand klom in Perdusië immers in zo’n moordend tempo op de hiërarchische ladder van de vloot zonder dat er politieke gunsten werden verleend. Het flagrante onrecht knaagde constant aan Sarags rechtvaardigheidsgevoel, maar hij slikte de bittere opmerking die op zijn tong lag met moeite in. Dartang deed zijn werk tenminste nog met enige discipline, in tegenstelling tot het overgrote deel van deze door en door corrupte stad.

‘Laat me raden,’ bromde Sarag, terwijl hij achteroverleunde in zijn zware stoel. Zijn gedachten dwaalden onwillekeurig af naar de geheime brief aan Gabriëlla die als een gloeiend kooltje op zijn bureau brandde. Haar elitaire vader, een

man die de adelstand en zuiver bloed als een rigide religie beleed, had Sarag onlangs expliciet verboden om zijn dochter nog langer te schrijven. De gerespecteerde commandant van de vloot was in de hooghartige ogen van de elite blijkbaar niet meer dan een veredelde, "geüniformeerde bediende" die zijn plaats moest kennen. ‘De vermiste Jagers zijn eindelijk aan de horizon gesignaleerd?’

Dartang schudde langzaam zijn hoofd en staarde met plotselinge verlegenheid naar de glanzende neuzen van zijn eigen, veel te dure laarzen.

Sarag zuchtte - een geluid dat diep uit zijn borstkas kwam - en strooide gedachteloos wat fijn zand over de natte inkt op zijn perkament. Als die twee Jagers, Elin en Damash, niet heel snel boven de horizon verschenen met hun buit, dan was híj de officiële zondebok van het Gilde. Desertie onder zijn toezicht was een gitzwarte vlek op zijn reputatie die hij nooit meer zou kunnen wegpoetsen, en Gabriëlla’s vader zou die misstap ongetwijfeld gebruiken om Sarag definitief en genadeloos uit de gratie van de Raad te drukken. In een harde wereld waar immigranten uit de straatarme buitenwijken dagelijks vochten om elke kruimel werk, was een ontslagen, werkloze commandant immers zo goed als een dode man.

‘Ze zijn er nog steeds niet, heer,’ zei Dartang met zijn karakteristieke, schelle stem die de stilte in het kantoor brak.

‘Hebben de Meesters dan nog altijd geen magisch contact kunnen leggen?’ vroeg Sarag scherp. Enkele uren geleden had Gedachtenmeester Tiënvolt al met het zweet op het voorhoofd gemeld dat de subtiele mentale draad met Elin en Damash abrupt was geknapt. Alsof de twee Jagers in één hartslag simpelweg van de rand van de bekende wereld waren gevallen.

‘De Gedachtenmeester laat formeel weten dat u onmiddellijk naar zijn vertrekken moet komen,’ zei Dartang aarzelend, alsof hij bang was voor de reactie van zijn superieur.

Sarag grinnikte koud en minachtend, waarna hij het besmeurde perkament met een harde ruk in zijn bureaulade schoof. ‘Die arrogante vetzak wil dat ik hoogstpersoonlijk bij hém langsga? En dat terwijl híj degene is die er op schandelijke

wijze in gefaald heeft om de mentale verbinding met die twee Jagers in stand te houden? Ik dacht het niet!'

Dartang knikte bijna onmerkbaar, waarbij er heel even een flinterdunne, oprechte glimlach op zijn lippen verscheen. Zelfs de jonge, omhoog geschopte adjudant had duidelijk weinig op met de hautaine Gedachtenmeesters die zichzelf steevast boven de wet en de militaire rangorde waanden.

'Breng hem hierheen,' commandeerde Sarag met een stem die geen enkele tegenspraak duldde. 'Zeg hem dat ik hem hier, in mijn kantoor, dringend wil spreken over de status van zijn voortvluchtige pupillen. En vertel hem er gerust bij dat hij de fysieke beweging naar deze vleugel best kan gebruiken.' Hij onderdrukte een lach. 'Ik peins er niet over om naar hem toe te kruipen. Hij heeft gefaald in zijn plicht, Dartang. Niet ik.'

Dartang salueerde gehoorzaam met een strakke slag en maakte dat hij wegkwam voordat de bui van de commandant echt losbarstte.

Sarag bleef alleen achter in het kille, schaduwrijke kantoor, terwijl de donkere schemering langzaam maar zeker over de daken van Arturio viel. Hij staarde door het venster naar de stadslichten. Als Elin en Damash inderdaad doelbewust waren overgelopen met de buit, of erger nog, daarginds in de leegte waren gestorven… dan was dit niet alleen het tragische einde van hun jonge levens.

Dan was het onherroepelijk ook het absolute, roemloze einde van het zijne.